

işçi dayanışması

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Şubat 2015 • No:83

İşçi Sınıfı Köleliği Kabul Etmeyecek!

15 bin metal işçisi, düşük ücret zammını ve kötü çalışma koşullarını kabul etmeyerek 29 Ocakta greve çıktı. Ancak AKP hükümeti aynı gün grevi yasakladı. Güya işçilerin grevi, “milli güvenliğe” zarar veriyormuş! AKP, daha önce de lastik, havayolu, cam ve maden işçilerinin grevini aynı gerekçeyle yasaklamıştı. Hiç kuşku yok ki hükümetin “milli güvenlik” dediği şey, sermayenin güvenliğinden başka bir şey değildir. Grevin yasaklanması için hükümete başvuran patronların, yasak kararından sonra AKP'ye teşekkür etmeleri de bu gerçeği gözler önü-

ne seriyor. İşçiler ne zaman haklarını arasalar karşılarında AKP'yi buluyorlar. Çünkü daha önceki hükümetler gibi AKP de sermayenin hizmetkârı olan bir hükümettir. Bu sermaye hükümeti, işçilerin en demokratik hakkı olan “grev hakkını” gasp etmiştir, çalmıştır.

AKP, iktidara geldiği günden beri işçi sınıfının haklarına saldırıp duruyor. Taşeronluk sistemini yaygınlaştıran, esnek çalışma biçimlerini yasalılaştıran, emeklilik yaşını yükselten AKP hükümetidir. Son 12 yılda 14 binden fazla işçi iş kazalarında ölmesine rağmen, AKP hükümeti işyerlerini ciddi bir şekilde denetlemiyor,

AKP'nin amacı sermaye sınıfı için dikensiz gül bahçesi yaratmaktır. Türkiye, aynı Çin gibi ucuz işgücü cenneti haline getirilmek, sermaye sınıfının rekabet gücü artırılmak isteniyor. Bu nedenle bir taraftan işçilerin mücadelesi engellenirken, öte taraftan da işçi ücretlerini aşağıya çekecek ve patronların kârlarını yükseltecek düzenlemeler gündeme getiriliyor.

Türkiye ucuz işgücü cennetine çevrilirken, AKP/patron işbirliğiyle işçilerin her türlü mücadelesi de kırılmak isteniyor. Grevleri yasaklayarak işçilerin elini kolunu bağlamayı, patronlar karşısında çaresiz bırakmayı amaçlıyorlar. İşçilerin mücadele etmesini, moral bulmasını ve toplumda hak arama bilincinin gelişmesini istemiyorlar.

patronların kuralsızlığına göz yumuyor. AKP'nin amacı sermaye sınıfı için dikensiz gül bahçesi yaratmaktır. Türkiye, aynı Çin gibi ucuz işgücü cenneti haline getirilmek, sermaye sınıfının rekabet gücü arttırılmak isteniyor. Bu nedenle bir taraftan işçilerin mücadelesi engellenirken, öte taraftan da işçi ücretlerini aşağıya çekecek ve patronların kârlarını yükseltecek düzenlemeler gündeme getiriliyor.

Geçtiğimiz günlerde Başbakan Ahmet Davutoğlu yeniden işçilere "müjde" verdi. Bu sermaye hükümeti ne zaman işçilerin haklarına saldırırsa, "müjde" diye bas bas bağıyor. Güya kıdem tazminatı bir fonda toplanacak ve tüm işçiler kıdem tazminatı alacak! Duy da inanma! Madem AKP tüm işçilerin kıdem tazminatı almasını istiyor, o zaman ilk iş olarak şu taşeronluk belâsını yasaklasın, işyerlerini denetlesin ve kıdem tazminatı vermeyen patronlara ağır cezalar getsin. Gerçek şu ki AKP ve patronlar, uzun bir süredir kıdem tazminatını bir fona devrederek işçilerin elinden almak istiyorlar.

İşçiler AKP'nin zerre kadar umurunda değil. AKP, kıdem tazminatını yok ederek patronların yükünü hafifletmek ve işgücü maliyetlerini azaltmak istiyor. Nitekim Davutoğlu, "müjdeli" konuşmasında bunu söylemeyi ihmal etmedi. Kıdem tazminatının fona devredilmesiyle patronlar, 30 günlük ücret üzerinden değil 10 ya da 15 günlük ücret üzerinden prim ödeyecekler. Yani işçilerin kıdem tazminatının yarısı çalınmış olacak. Ayrıca İşsizlik Fonu için patronlardan kesilen prim azaltılacak ve yüzde 2'lik prim tutarı binde 5'e indirilecek. Daha da önemlisi, tazminat yükünden kurtulan kapitalistler, istedikleri zaman işçileri kapının önüne koyabilecekler. Yani neresinden baksan patronlar için bal kaymak!

Bir diğer "müjde" ise özel istihdam bürolarıdır. Meclis'e gönderilen tasarıya göre, özel istihdam bürolarına "geçici iş ilişkisi kurma" hakkı tanınıyor ve bu bürolara işçi kiralama yetkisi veriliyor. Özel istihdam büroları işçi alacak ve isteyen şirkete 6 ayı geçmemek üzere günlük veya saatlik kiralayabilecek. İşçi, ücretini bürodan alırken, işçiyi kiralayıp çalıştıran patronun ise hiçbir yükümlülüğü olmayacak. Bir taraftan taşeronluk sistemini alabildiğine yaygınlaştıran AKP ve patronlar, öte taraftan işçi simsarlığı üzerinden esnek, kuralsız ve güvencesiz çalışmayla işçileri adeta köle haline getirmeye çalışıyorlar.

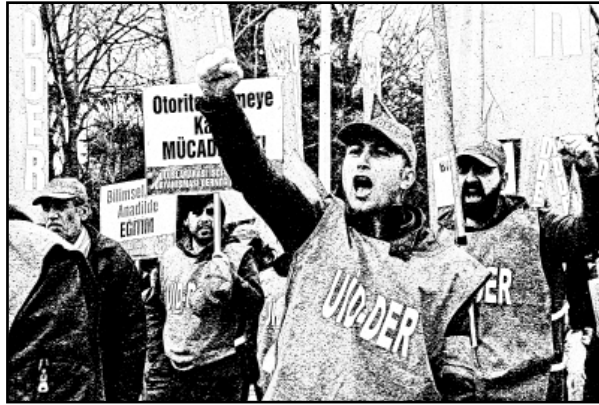
AKP'nin yaptığı her düzenleme işçileri vurmaktadır. Meselâ iş güvenliğine ilişkin düzenlemeleri içeren ve Meclis'e sevk edilen yasa tasarısına göre, sorumluluk önemli ölçüde işçinin sırtına yıkılmaktadır. İşçinin kişisel koruyucu donanım kullanmadığını, makine ve teçhizatın koruyucusunu etkisiz hale getirdiğini ve güvenlik kurallarına uymadığını iddia eden patron, işçiyi üç kez yazılı olarak uyaracak. Üçüncü ihtarda patron, "haklı neden-

lerle" işçiyi tazminatsız olarak işten atabilecek. Oysa gerçekte üretimi arttırmak için makinelerin aparatlarını söktüren veya gerekli önlemleri almayan patronlardır. Bu düzenlemeyle birlikte patronlar istedikleri işçiyi "önlemleri almadı" bahanesiyle tazminatsız işten atacaktadırlar. Dahası gerçekleşen iş kazalarının ve işçi ölümlerinin sorumluluğu da işçinin sırtına yıkılabilecektir.

İşte AKP'nin müjdeleri bunlar. İnsan "alın müjdelerini zi başınıza çalın" demeden edemiyor. AKP, "durmak yok yola devam" ve "milletle hizmet" sloganlarını kullanmayı pek seviyor. AKP'nin kimin için yola devam ettiğini ve "milletle hizmet" denen şeyin aslında sermayeye hizmet olduğunu çok iyi biliyoruz. Milletten ezici çoğunluğunu oluşturan işçi sınıfı yoksullukla boğuşurken, AKP'nin hizmet ettiği sermaye sınıfı lükse boğulmakta, ihtişamlı bir yaşam sürmektedir. AKP'nin adalet ve kalkınması işte böyle oluyor!

Türkiye ucuz işgücü cennetine çevrilirken, AKP/patron işbirliğiyle işçilerin her türlü mücadelesi de kırılmak isteniyor. Grevleri yasaklayarak işçilerin elini kolunu bağlamayı, patronlar karşısında çaresiz bırakmayı amaçlıyorlar. İşçilerin mücadele etmesini, moral bulmasını ve toplumda hak arama bilincinin gelişmesini istemiyorlar. İstiyorlar ki işçiler gece gündüz çalışsın, haksızlıklara itiraz etmesin, düşük ücretlere ve uzun iş saatlerine boyun eğsin! İstiyorlar ki işçi sınıfı örgütsüz ve dağılmış kalsın; taşeron sistemine, kıdem tazminatının ortadan kaldırılmasına, işçi simsarlığına, iş kazalarına ve iş cinayetlerine sesini çıkartmasın! Sermaye sınıfı ve onun hükümeti; çalışmaktan başka bir şey düşünmeyen, bol bol çocuk doğuran ve böylece taze işgücü ihtiyacını karşılayan, itaatkâr ve kanaatkâr bir işçi sınıfı istiyor. Yani işin özü, efendiler işçileri köleleştirmek istiyorlar.

Ancak ne yaparlarsa yapsınlar işçilerin mücadelesinin önüne geçemeyecekler. Grevci metal işçilerinin, Boydak, Söğüt Seramik ve maden işçilerinin Anadolu kentlerinden yükselttiği mücadele patronlara ve AKP'ye "dur bakalım!" ihtarı anlamına geliyor. Bu mücadeleyi büyütmeli ve Alevi Sünni, Kürt Türk demeden tüm işçiler olarak birleşip sermayenin ve AKP'nin saldırılarına geçit vermeme- liyiz! Gelin hep birlikte haykıralım: İşçi sınıfı köleliği kabul etmeyecek! ■

İş Saatlerini Düşürmek Olanaksız mı?

Tüm dünyada işçiler günlük çalışma süresinin önce 12 saate, ardından 10 ve 8 saate düşürülmesi için büyük mücadeleler verdiler. Çalışma sürelerinin kısalması işsizliğin azalmasına da neden oldu. Mücadele eden işçiler ücretlerini de yükseltmeyi başardılar. Birlik olan işçiler kazandılar.

Biz işçilere hep şu öğretildi: “Çok çalışsan, çok kazanır! Sen de çok çalışırsan, sen de çok kazanırsın!” Eğer bu söz doğru olsaydı işçilerden daha zengin kimse olmazdı. Oysa tam tersi, gece gündüz çalışan işçiler karınlarını zor doyuruyor, ama işçileri sömüren patronlar lüks içinde yaşıyorlar. Kapitalist kâr düzeninde işçilerin işgücü ne kadar bol olursa o kadar değersiz hale geliyor.

Patronlar, işgücünü daha ucuza getirmek ve daha fazla kâr elde etmek için çalışma

saatlerini sürekli uzatmaya çalışırlar. 24 saat hiç durmadan çalışan bir makinenin başında 8'er saat çalışan üç işçi sırayla durabilir. Ya da aynı makinenin başında 12'şer saat çalışan iki işçi çalışacak, bir işçi gereksiz hâle gelecek; yani işsiz kalmış olacaktır. Bu durumda işçilerin bir kısmı işsiz kalacak ve en kötüsü de reel ücretler zaman içinde daha da düşecektir. Bizler çalıştığımız fabrikalarda ücretlerimizin düşüklüğünden şikâyet ettiğimiz anda, patronlar ya da müdürler kapıyı gösterirler. “Dışarıda çalışmak için sırada bekleyen binlerce insan var, beğenmeyen gider” derler.

Kısacası kapitalist düzenin kuralı budur: İşçiler düşük ücretlerden ve geçim derdinden kurtulmak için daha çok çalıştıkça ücretler daha da düşer, işçiler daha çok kaybederler. Tam bir kırsırdöngü... Düşen ücretleri yükseltmek için birlik olup mücadele etmek tek çıkar yoldur. 1800'lü yılların başlarında patronlar işçileri işte böyle bir kırsırdöngünün içerisine sokmuşlardı. Çalışma ve yaşam koşulları gerçekten korkunç hale gelmişti. İşçiler günde 14-16 saat çalışıyor, 50 işçinin aynı odada yatıp kalktığı sefalet koşulları içerisinde yaşamak zorunda kalıyorlardı.

Çocuklar makine başında durmaktan yemek yiyemiyor, bitkin düşüyor, uzun süre ayakta kalmaktan omurgaları kayıyordu. Aşırı çalışmadan ve sefaletten ötürü işçiler 40 yaşına gelmeden ölüyordu. Bu durumu değiştirmek için bir araya gelmeye ve örgütlenmeye başladılar. Çalışma süresinin günde 12 saatle sınırlandırılması için mücadele ettiler. İlk defa İngiltere'de işçi sınıfı işgünü 12 saatle sınırlandırmayı başardığında patronlar ateş püskürüyordu. 1848'de ise İngiltere ve Fransa'da işçiler işgünü 10 saate düşüreceklerdi.

1866'da Amerikalı işçilerin gerçekleştirdiği Ulusal Çalışma Birliği Kongresi, çalışma süresini 8 saate indirmek için mücadele kararı almıştı. İlerleyen yıllarda işçilerin uluslararası mücadele birliğini ve dayanışmasını sağlamak için düzenlenen uluslararası kongrelerde tüm dünya işçileri 8 saatlik işgünü için mücadele kararları aldılar. 1 Mayıs 1886'da Amerika'da yüz binlerce işçi, haftada 6 gün 12 saat olan çalışma süresinin günde 8 saatle sınırlandırılması için ayağa kalkmış, grevler ve gösterilerle Amerika'yı sallamıştı. İşçilerin sloganı “8 saat çalışma, 8 saat dinlenme, 8 saat canımız ne isterse” idi. 1890 yılından itibaren ise tüm dünyada işçiler, her 1 Mayıs günü 8 saatlik işgünü kabul ettirmek için grevler ve gösteriler düzenlemeye başladılar. 1917'de ise işçiler Rusya'da bir devrimle iktidarı ele geçirdiler. İşçi iktidarı devrimin ilk gününden, 8 saatlik işgünü kabul etti ve diğer ülkelerdeki işçilere de örnek oldu. Peş peşe gerçekleşen işçi ayaklanmalarından korkan patronlar, Avrupa'dan başlayarak 8 saatlik işgünü kabul etmek zorunda kaldılar.

Kısacası tüm dünyada işçiler günlük çalışma süresinin önce 12 saate, ardından 10 ve 8 saate düşürülmesi için büyük mücadeleler verdiler. Çalışma sürelerinin kısalması işsizliğin azalmasına da neden oldu. Mücadele eden işçiler ücretlerini de yükseltmeyi başardılar. Birlik olan işçiler kazandılar.

Türkiye'de işçiler yeterince birlik olamadıkları için ücretler düşük tutuluyor ve hayat pahalılığı karşısında daha da eriyor. Geçinebilmek için fazla mesaiye başvuran işçi,

farkında olmadan iş saatlerinin yükselmesine neden oluyor. İşinin çaresizliğinin farkında olan patronlar, iş saatlerini uzatıyorlar. Bu daha ne kadar devam edecek? İşte işçileri birleştirmek için mücadele eden ÜİD-DER, bu gidişata dur demek için çalışıyor. İşçi sınıfı güçlü bir birlikteliğe, yenilmez bir örgütlülüğe kavuşabilir. Eğer birlik olursak çalışma sürelerini kısaltabilir ve ücretleri yükseltebiliriz. Bu hayal değildir; ama mücadele vermeden de gerçekleşmeyecektir. ■

MESS Grev Karşısında Direnemedi, İmdada AKP Yetiştirdi

MESS'in 3 yıllık sözleşme ve düşük ücret dayatmasına boyun eğmeyen Birleşik Metal-İş üyesi 15 bin metal işçisi, 22 fabrikada şalteri indirip 29 Ocakta greve çıktı. Gebze'de bulunan fabrikalardan çıkan işçiler, üç koldan yürüyüşe geçerek Gebze Cumhuriyet Meydanı'nda toplandılar. Meydanda grev halayı çektiler ve kararlılıklarını ilan ettiler.

Grev patronların yüreğine büyük bir korku saldı. Alstom, Schnedier, Bekaert ve Dostel Kalıp MESS'ten ayrılarak Birleşik Metal-İş ile ayrı sözleşme imzalamak zorunda kaldı. Grevin tüm işçiler üzerinde büyük bir etki yaratacağını ve diğer işçileri de harekete geçireceğini hesaplayan AKP hükümeti, MESS'in emirlerini yerine getirerek grevi "milli güvenliği bozucu" olduğu gerekçesiyle yasakladı. Ancak grevin milli güvenliği nasıl bozduğuna dair herhangi bir açıklama yapılmadı.

Lakin metal işçileri yasağa sert tepki gösterdiler. Bazı fabrikaları işgal ederken, birçok fabrikada ise ya üretimi durdurdular ya da yavaşlattılar. Kararlı davranan Paksan işçileri patrona geri adım attırdılar ve işveren MESS'ten bağımsız protokol imzalamak zorunda kaldı.

Yasaktan sonra birçok kentte yürüyüş ve eylemler gerçekleştirildi, AKP ve MESS protesto edildi. 13 Şubatta

DİSK'in Kocaeli'de yaptığı mitinge katılan metal işçileri, geri adım atmayacaklarını, yasaklara boyun eğmeyeceklerini ve mücadelede kararlı olduklarını haykırdılar.

Mücadele örgütümüz ÜİD-DER de metal işçilerine destek verdi. Hem grevlerde hem de yürüyüş ve mitingde ÜİD-DER'li işçiler metal işçilerini yalnız bırakmadılar ve sınıf dayanışmasını büyüttüler. ■

ÜİD-DER'den Metal İşçileriyle Dayanışma Eylemleri

ÜİD-DER, Birleşik Metal-İş üyesi metal işçilerinin grevinin yasaklanmasını çeşitli kentlerde ve işçi bölgelerinde gerçekleştirdiği yürüyüş, basın açıklamaları ve açtığı stantlarda protesto etti. İstanbul'dan Mersin'e, Adana'dan Gebze'ye, Kocaeli'den Ankara'ya metal işçilerinin mücadelesine güç verildi. Yapılan yürüyüşlerde "MESS Dayatmalarına Hayır! Mücadeleci Metal İşçilerinin Yanındayız" pankartı taşındı. "Sendikal, Siyasal Yasaklara Son!", "MESS Dayatmalarına Hayır!", "Grev Haktır, Yasaklanamaz!", "Fabrikalar MESS'e Mezar Olacak!" sloganlarıyla AKP ve MESS protesto edildi.

AKP'nin patronların önündeki tüm engelleri kaldırdığına dikkat çekilirken, grevin adından bile korkan MESS kodamanlarının yardımına AKP hükümetinin koştuğu dile getirildi. Patronların

hizmetkârı AKP'nin 30 Ocakta bir kez daha patronların imdadına yetişerek metal işçilerinin grevini "milli güvenliği bozucu nitelikte" olduğu bahanesiyle yasakladığı hatırlatıldı.

Açıklamalarda, "patronlar ve MESS ne yaparsa yapsın işçilerin taşeronluğa, uzun iş saatlerine, düşük ücretlere, işsizliğe karşı mücadelesini durduramayacaktır" dendi. Tüm işçiler, metal işçilerinin mücadelesine sahip çıkmaya çağrıldı. ■

Doro-Çıba'dan Mücadeleci Metal İşçilerine ve UID-DER'li İşçilere Dayanışma Mesajı

Örgütümüz UID-DER hem ulusal ve hem de uluslararası alanda işçi sınıfının birliğini ve mücadelesini güçlendirmeye çalışıyor. Dünyada çeşitli işçi örgütleriyle ilişkiler geliştiriyor. Bu kapsamda metal işçilerinin mücadelesini uluslararası alanda duyurmak ve dayanışmayı güçlendirmek için de çalışmalar yürütüyor. Aşağıda, Japon sınıf kardeşlerimizin bir örgütü olan demiryolu işçileri sendikası Doro Çıba'nın UID-DER'e ve mücadeleci metal işçilerine gönderdiği mesajı kısaltarak yayınlıyoruz:

Sevgili Birleşik Metal-İş'li ve UID-DER'li kardeşler,

MESS dayatmalarına karşı kararlı bir grev için ayağa kalkan 22 fabrikadan siz 15 bin metal işçisine, okyanusun ötesindeki Japonya'dan işçilerin en içten dayanışma mesajlarını gönderiyoruz. Tüm saldırganlığıyla grevin "milli güvenliği bozucu" olduğunu söyleyen AKP hükümetinin grev yasağını, sizlerle birlikte biz de öfkeyle kınıyoruz.

Sizler üç yıllık sözleşmelere, taşeronlaştırmaya, uzun iş saatlerine karşı mücadele ediyor ve insanca yaşanacak bir ücret, ağır çalışmanın karşılığı olan bir ücret, çocuklarınızın eğitimini ve geleceğini garanti altına alacak çalışma koşulları ve grev hakkı talep ediyorsunuz. Haklı mücadeleniz, tüm metal işçilerine ve tüm Türkiyeli işçilere muazzam ölçüde cesaret veriyor.

Sadece Türkiyeli işçiler değil Japon işçiler de cesur grevinizden etkilenip ilham alıyorlar.

Greviniz, toplumun tüm zenginliğini işçilerin yarattığını ve tüm faaliyetlerin bütünüyle işçilerin kontrolünde olduğu bir toplum kurmak için işçi sınıfının tüm gücünü ortaya koymasının tam zamanı olduğunu açıkça gösteriyor.

Uluslararası işçi dayanışması içinde omuz omuza mücadeleye!

Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber Ya Hiçbirimiz!

Birleşen işçiler asla yenilmezler!

Dayanışmayla,

Çıba Ulusal Demiryolu Lokomotif Sendikası (Doro-Çıba) Başkanı

TANAKA Yasuhiro (Y. Tanaka)

11 Şubat 2015 ■

Anadolu'dan Mücadele Sesleri Yükseliyor

Anadolu'nun birçok kentinde ve sanayi bölgesinde çeşitli sektörlerde çalışan binlerce işçi, haklarına sahip çıkıyor ve eylemlerle tepkisini gösteriyor.

Boydak Holding'te binlerce işçi iş bıraktı

Kayseri'de Boydak Holding'e ait mobilya fabrikalarında çalışan yaklaşık 3 bin işçi, düşük ücret dayatmasına ve üyesi oldukları Öz Ağaç-İş Sendikası'nın taleplerini dikkate almamasına karşı iş bıraktı. Holdinge ait Boytaş 1, 2, 3, 4, 5 mobilya fabrikalarında 5 Şubatta iş bırakan 2 bin işçinin eylemi, holdinge ait Merkez Çelik Fabrikası ve Bellona'ya da sıçradı. Birbirinden kilometrelerce uzak

fabrikalardan çıkarak yürüyüşe geçen işçilerin sayısı 3 bini aştı. Holding binası önünde toplanan işçiler, yöneticilerle görüştüler ve taleplerini sıraladılar.

Fabrikada toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor. İşçilerin eylemi üzerine apar topar Kayseri'ye gelen Hak-İş Genel Başkanı Settar Aslan, işçilerin "yanlış bilgilendirme nedeniyle" iş bıraktıklarını söyledi. Fakat düşük ücretlerle çalıştırılan işçiler, sendikanın daha önceki dönemlerde düşük zamlara, hatta 2008'de sıfır zamma imza attığını, 2010'da sendikayı değiştirmek isteyen işçilerin yarısının işten çıkarıldığını unutmuş değiller. İşçilerin eylemi sonucunda holding yönetimi ve sendika işçilerin taleplerini dikkate almak zorunda kalacak. İşçiler, yapılan görüşmelerden ve verilen sözlerden sonra işbaşı yaptılar.

1000 Söğüt Seramik işçisi iş durdurup direnişe geçti

Bilecik'te Söğütseramik'te çalışan 1000 işçi, Aralık ve Ocak ücretlerinin ödenmemesi üzerine 6 Şubatta iş durdular. Kendilerine verilen sözlerin tutulmadığını ve sık sık sigorta girişi çıkışı yapıldığını ifade eden işçiler, seslerini duyurmak için Kaymakamlık binasına yürüdüler. Ancak ne ilçe kaymakamı ne de belediye başkanı işçilerle görüşmeyi kabul etti. İşçilerin direnişi üzerine ücretlerin bir kısmı yatırıldı, ancak işçiler tüm alacakları yatırılana kadar mücadele edebileceklerini ifade ediyorlar. 14 Şubatta kent merkezine yürüyen yüzlerce işçiye aileleri ve esnaf da destek verdi. Patron ise yayınladığı bildiriye işçilerin eylemini karalamaya çalıştı ve işçilerin bir kısmının ücretsiz izne çıkartıldığını açıkladı.

Yozgat'ta 350 işçi iş bıraktı

Akdağmadeni'nde maden ocağında çalışan 350 işçi, 3 aydır ödenmeyen ücretlerinin ödenmesi için iş bıraktı. Maden işçileri, çok zor koşullar altında çalıştıklarını ve ücret alamadıkları için yaşam koşullarının her geçen gün kötüye gittiğini ifade ediyorlar.

Sivas Demir Çelik'te 300 işçi eylem yaptı

Sivas Demir Çelik işçileri, Kasım ayından beri ücretlerini alamadıklarını ve evlerine ekmek götüremediklerini belirterek eylem yaptılar. Çelik-İş Sendikası'nda örgütlü olan işçiler, sendika şube bi-

nası önünde toplanarak Hükümet Meydanı'na yürüdüler. "Kölelik koşullarında çalışıyoruz, alın terimizin hakkını zamanında alamıyoruz" diyen işçiler, 2008'den beri sosyal haklarının gasp edildiğini ifade ettiler. Mücadelelerinin süreceğini belirten işçiler, yapılan konuşmaların ardından eylemlerini sonra erdirdiler.

Somali madenciler Ankara'daydı

13 Mayıs 2014'te 301 işçinin hayatını kaybettiği Soma'da, katliamın ardından maden ocaklarında üretimin durdurulması ve madencilerin işten çıkarılmasıyla Somalı madenciler açlık ve sefaletle mahkûm edildiler. Yaklaşık 400 maden işçisi Ankara'ya gitti. AKP hükümetinin verdiği sözleri tutmasını isteyen madenciler, Çalışma Bakanlığı önünde toplanıp eylem yaptılar. İşçiler, verilen sözlerin tutulmamasına ve katliamın sorumlusu Soma Holding patronunun cezalandırılmak yerine adeta ödüllendirilmesine isyan ediyorlar. Üyesi oldukları T. Maden-İş Sendikası'na da tepki gösteren işçiler, sendikanın daha mücadeleci olmasını talep ediyorlar.

Mersin Belediyesi işçilerinin direnişi sürüyor

Özgür Çocuk Parkı'nda direnişlerini sürdüren belediye işçilerinin eylemleri devam ediyor. Direnişçi işçiler Akdeniz, Mezitli ve Yenişehir belediyelerinde çalışan DISK/Genel-İş üyesi işçilerin de katılımıyla, 12 Şubatta Mersin Belediye Başkanı Burhanettin Kocamaz'a karşı protesto yürüyüşü gerçekleştirdiler.

Yürüyüş boyunca "Direne Direne Kazanacağız", "İşçiler Burada Kocamaz Nerede", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganları atıldı. Belediye önüne gelen işçiler, polis barikatıyla karşılaştılar. İşçilere saldıran ve biber gazı sıkkan polis, işçilerin demokratik hakkını kullanmasının önüne geçti. Sıkılan biber gazı nedeniyle bazı işçiler fenalık geçirdi. Bir süre daha eylemlerini sürdüren işçiler sloganlarla Belediye Başkanı Burhanettin Kocamaz'ı protesto ettiler. Ardından gerçekleştirilen basın açıklamasıyla keyfi işten atılmaları protesto edildi. Buradaki eylemlerini sonlandıran belediye işçileri yürüyüşle yeniden direniş çadırlarına geri döndüler. ■

Organize Sanayi Bölgesinde Öğrenci Olmak

■ Gebze Plastikçiler Organize Sanayi'den genç bir kadın işçi

Organize sanayi bölgesi deyince akla ilk işçiler gelir. Öğle arasında ya da çay molasındayken, fabrika bahçesine nefes almaya çıkarlar genellikle. Bir de işe giriş-çıkış saatlerinde birbiri ardına dizili işçi servisleri, malzeme taşıyan kamyonlar, tırlar. Fabrikaların içinde harıl harıl işçilerin çalışmasının ve aralıksız tüten fabrika bacalarının dışında, sessizdir organize sanayi bölgeleri. Hiç organize sanayi bölgesinde bir okul bahçesi, o bahçenin içinde de cıvıl cıvıl yüzlerce gençle karşılaştınız mı? Karşılaşmadıysanız Hatice Bayraktar Teknik ve Endüstri Meslek Lisesi'nin ya da PAGEV Mesleki ve Teknik Anadolu Lisesi'nin olduğu yerlere bir bakın. Biri TOSB Organize Sanayi Bölgesi'nin içinde, diğeri Gebze Plastikçiler Organize Sanayi Bölgesi'nde.

Patronlar, kendilerine kalifiye işçi yetiştirmek için, ihtiyaç duydukları alanlarda eğitim veren meslek liseleri açtırmışlar organize sanayi bölgelerine. 15 yaşında organize sanayi bölgelerine öğrenci olarak girip, 60 yaşına kadar işçi olarak çalışacağımız 45 yılı planlamışlar. Gençlerin sosyal medya merakı malûm. Bu okulların sosyal medya hesaplarına bir bakınca insan kendini İş-Kur'da iş aramış gibi hissediyor. "12. sınıf öğrencilerine duyuru: Okulumuza yakın bir fabrikada çalışacak enjeksiyon işçisi aranıyor. İlk 6 ay asgari ücret+ikramiye+servis+yemek. İlgili öğrencilerimiz müdür muavini ile görüşebilir." Bu ilanlardan sadece biri.

İlk bakışta "öğrencilerin işsiz kalma gibi bir derterli olmaz. Elleri ekme tutar. Ne güzel işte" denebilir. Ancak patronlar liselerde mesleki eğitim almış, henüz gözü açılmamış çocukları fabrikalara alıp, hayatı boyunca gözlerini kapatarak çalıştırmak istiyorlar. Okullara katkı sağlıyor,

neye ihtiyaçları varsa o alanda öğrenci yetiştiriyorlar. Önce fabrikada "stajyer öğrenci" adıyla aylarca üç kuruşa çalıştırıp, her işi yaptırıyorlar. Sonra "okulu bitir çok çalışırsan daha yüksek mevkilerde olursun" diyorlar. Daha sonra "daha çok çalışırsan, usta olursun, şef olursun" diyorlar. Fabrikalarda "daha iyi koşullarda çalışayım, daha iyi mevkilerde olayım" derken ömür de geçip gidiyor. 15'inde "tecrüben yok, asgari ücret" diyorlar. 30'una kadar asgari ücretin biraz üstü. 35'ten sonra, "yaşın gelmiş yolun yarısına, iş vermez sana kimse, asgari ücretle çalış, işine gelirse" diyorlar.

15'inde öğrenci olarak girdiğimiz organize sanayi bölgelerinde büyüyoruz. Kimimiz enjeksiyon makinesinin başında, kimimiz CNC tezgâhlarında. Sundukları gelecek, asgari ücrete ömür boyu patronlara köle olmak. Böyle bir geleceği biz gençler kabul etmiyoruz. Sipariş üzerine üretilen bir makine gibi, o organize sanayi bölgelerindeki okullarda patronların ihtiyacına göre şekillenmek istemiyoruz. Gençliğimizin enerjisiyle, dinamizmiyle, umuduyla, heyecanıyla mücadeleye atılalım. Daha kaliteli bir eğitim, daha iyi bir gelecek yaratma kavgasına el uzatalım. Patronların işçileri ve özellikle de stajyer işçileri köle gibi çalıştırmasının önüne geçerek çalışma koşullarımızı düzeltelim. Bilinçli bir örgütlülükle haklarımız için mücadele edelim. ■

Sipariş üzerine üretilen bir makine gibi, o organize sanayi bölgelerindeki okullarda patronların ihtiyacına göre şekillenmek istemiyoruz. Gençliğimizin enerjisiyle, dinamizmiyle, umuduyla, heyecanıyla mücadeleye atılalım.

Patronların Saldırılarına İşçiler Mücadeleyle Cevap Veriyor

Kapitalist sistemin içinde bulunduğu ekonomik kriz koşullarında patronlar sınıfı, bu süreci atlatabilmek için işçi sınıfına saldırıyor. Sendikal, sosyal ve ekonomik hakların tırpanlanması ile yetinmiyor, bu hakları işçilerin ellerinden almak için tüm güçleriyle yükleniyorlar. 2015 yılının ilk günlerinde geçen yılın kâr ve büyüme oranlarını gözden geçiren açgözlü sermayedarlar, kriz koşullarında istedikleri hedefe ulaşamayacaklarını görünce, kârlarını korumak için derhal faturayı işçi sınıfına kesme hazırlığına giriştiler. Kendi alanlarında dünya devi konumunda olan firmalar, küçülmeye gideceklerini ve işten çıkarmalara başlayacaklarını duyurmaya başladılar. Ancak işçi sınıfı da bu saldırılara mücadeleyle yanıt veriyor, boyun eğmiyor.

Siemens'te büyük işçi kıyımı gündemde

Dünyanın pek çok ülkesinde fabrikaları bulunan Alman elektronik tekele Siemens, 7800 işçiyi işten çıkaracağını duyurdu. İşten çıkarılacak 3300 işçinin ise Almanya'da bulunan fabrikalardan olacağı açıklandı. İşten atmalar Mayıs 2014'te başlatılan ve halen devam etmekte olan "yeniden yapılandırma" planının bir parçası olarak gerçekleştirilmek isteniyor. Şirket yönetimi, işten atmalarla hedeflerinin 1 milyar avro tasarruf etmek olduğunu açıkladı. Geçen ay Siemens mali yılın ilk çeyreğinde net kârında %25 oranında düşüş olduğunu ilan etmişti. Bunun bedeli olarak öncelikle 1200 işçinin Siemens Enerji şirketinden çıkartılacağı duyuruldu.

Dünya genelinde 343 bin civarında işçi Siemens'te çalışıyor. İşçilerin yaklaşık üçte biri ise (115 bin) Almanya'da çalışıyor. 2013'te de yine 15 bin Siemens işçisi küçülme ve tasarruf gerekçeleriyle işten çıkartılmıştı.

İtalya'da Fiat işçileri işten atmaları protesto etti

Genel işsizlik oranının %13'ü, gençlerde ise %49'u bulunduğu İtalya'da, Fiat işçileri fabrika önünde kendilerini çarpiha zincirleyerek protesto gösterisi düzenlediler. İşçiler, devlet baskısını, hükümetin son dönemde hayata geçirdiği işten çıkarmaları ve işçi kiralama kolaylaştıran yasaları protesto ettiler. İşçiler bu saldırı yasalarına ve işten atmalara karşı öfkeli. Kapitalizmin içine düştüğü krizin faturasını ödemeyeceklerini haykırıyorlar.

Kendilerini çarpiha gererek işten atmalara dikkat çekmek isteyen işçiler, gerçekleştirdikleri eylemi sadece kendileri için değil, yeni çıkartılan yasa sonucu işten atma tehlikesiyle karşı karşıya olan binlerce işçi için de yaptıklarını söylediler. İtalyan hükümeti, iş güvencesini ortadan kaldıran, esnek çalışmayı, kiralık işçiliği yaygınlaştıran yasaları devreye sokarak yabancı yatırımcıları ülkeye çekmeye çalışıyor.

İsveç Volvo'da işten çıkarma

Dünyanın ikinci büyük kamyon üreticisi olan Volvo,

yıllık net kârında keskin bir düşüş olduğunu iddia ederek bin işçiyi işten çıkaracağını duyurdu. İşten çıkarmaların daha çok Çin'in taleplerini azaltmasından etkilenen ve iş makineleri üretiminin yapıldığı fabrikada gerçekleşeceği bildirildi.

Firma, 2014'te net kâr oranının geçen yıla oranla %41 oranında düştüğünü ve 223 milyon avroya gerilediğini duyurdu. Çin'de inşaat ve maden sektörünün büyümesinin yavaşlaması ve dolayısıyla makine kullanımının azalması sebebiyle üretimde küçülmeye gidileceği açıklandı. Bu durum üretimin insan ihtiyaçları için değil kâr için olduğunu yeniden ortaya koyuyor.

ABD'de petrol işçilerinin grevi büyüyor

30 yıl sonra ilk kez ABD'de petrol işçileri greve çıktı. 1 Şubat tarihinde Birleşik Metal İşçileri Sendikasına (USW) bağlı dokuz petrol-kimya fabrikasında başlayan grev büyüme devam ediyor. Rafineri işçilerinin bir süredir de-

vam eden toplu sözleşmeleri anlaşmazlıkla sonuçlanınca, aralarında Shell, Exxon Mobil ve Chevron'un bulunduğu petrol devlerinin rafinerilerinde grev başlamıştı.

65 sendikalı işyerinin 9'unda temsili olarak başlayan grev büyüyor. 3800 işçiyle başlayan greve 8 Şubatta Ohio ve Indiana'daki BP fabrikalarında çalışan yaklaşık 1400 işçinin de katılmasıyla grevdeki işçi sayısı 5 binin üzerine çıktı. İşçilerin taleplerinin başında iş güvenliği önlemlerinin alınması geliyor. İşçiler sağlıklı çalışma koşullarının sağlanmasını ve yaşam koşullarının iyileştirilmesini talep ediyorlar. Petrol devleri ise işçilerin taleplerini görmezden geliyor ve petrol fiyatlarındaki düşüşü bahane ederek ücret dondurma politikasıyla maliyetlerini düşürmeye çalışıyorlar. İş güvenliği raporlarına göre ABD'de petrol sektörü, diğer sektörlerle göre yaşanan iş kazaları bakımından 7 kat daha kötü. İş Güvenliği ve Sağlık İdaresi raporlarına göre 2003-2010 yılları arasında 823 petrol ve gaz çıkarımı işçisi yaşamını yitirdi. Şu an grevde olan işyerinden biri olan Teksas'taki BP rafinerisinde 2005'te gerçekleşen bir patlama sonucu 15 işçi yaşamını yitirmişti.

ABD'nin 9 rafineri bölgesinde başlayan ve giderek yayılan grev ülke ekonomisini etkiliyor ve işçilerin gücünü ortaya koyuyor.

Almanya'da havayolu grevi

Ver.di Sendikası'nın çağrısıyla 9 Şubatta Almanya'da Hamburg, Hannover ve Stuttgart havalimanlarında greve çıkıldı. Havalimanı işçileri zam talebiyle 24 saat iş bırakma eylemi yaptı. Grev, 200'ü aşkın seferin iptal olmasına ve uzun kuyruklar oluşmasına sebep oldu. Hamburg'da grevden 40 binden fazla yolcu etkilendi. Air Berlin, Air France, Germanwings, KLM ve Lufthansa gibi havayolu şirketlerinin yanı sıra Türk Hava Yolları da grevden etkilendi. THY, yolcularına grevden dolayı havaalanına

erken gelmeleri çağrısında bulunsa da grevden etkilenmekten kurtulamadı. Greve giden işçiler, ne denli güçlü olduklarını ortaya koydular.

Germanwings pilotları grevi

Alman Pilot Sendikası Cockpit (VC), Lufthansa Havayolları'na bağlı Germanwings Havayollarında çalışan üyelerine 12 ve 13 Şubatta gerçekleştirilecek 2 günlük greve katılma çağrısı yaptı. VC'nin yaptığı açıklamaya göre Germanwings pilotları, Almanya'nın tüm havalimanlarında greve çıktı. Grev nedeniyle 900 sefer iptal edildi.

Sendika ile Lufthansa yönetimi arasındaki görüşmelerde Lufthansa, Lufthansa-Cargo ve Germanwings şirketlerinde çalışan 5400 pilotun emekliliğe geçiş süreçlerinde anlaşma sağlanamıyor. Lufthansa şirketi, pilotlarda en erken emekliğe geçişi 55'ten 60 yaşa ve görevden ayrılmadaki ortalama yaşı da 58'den 61'e çıkarmak istiyor.

Lufthansa, mevcut emeklilik koşullarını kaldırarak genç pilotların emeklilik şartlarını ağırlaştırıyor. Sendika, Lufthansa'nın dayatmalarının kabul edilemez olduğunu ve bu koşullara karşı mücadelede kararlı olduklarını söylüyor. Lufthansa ile sendika arasında yapılan toplu sözleşme görüşmelerinin anlaşmazlıkla sonuçlanması nedeniyle, geçen yıl da pilotlar değişik aralıklarla 10 grev gerçekleştirmiş, binlerce uçuş iptal edilmiş, yüz binlerce yolcu grevlerden etkilenmiş ve bu grevler Lufthansa'ya milyonlarca avroya mal olmuştu.

Tunus'ta sınır vergisine karşı grev ve eylemler

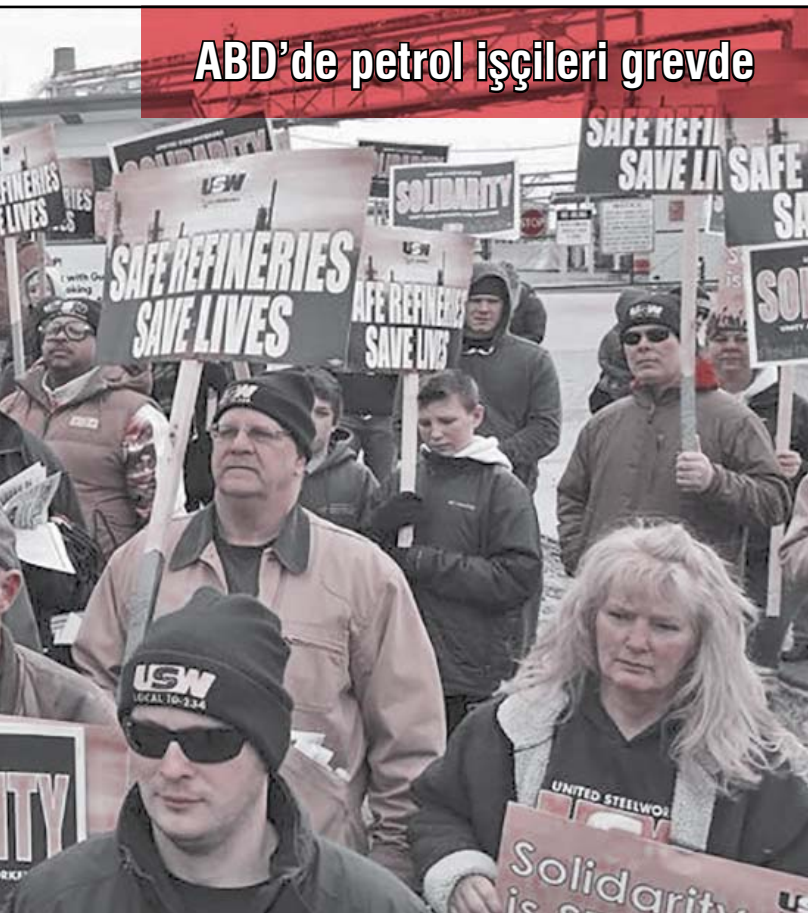
8 Şubatta Tunus-Libya sınırında bulunan Ben Gardane'de yeni vergiler protesto edildi. İşçi-emekçi halk Ra's Cedir Sınır Kapısı'ndaki vergi soyguna karşı oturma eylemi yaparak dikkat çekmek istemişti. Ancak gerçekleştirilen protestolara polis saldırdı ve bu saldırı sonucu Sabir Melyan isimli bir eylemci hayatını kaybetti. Melyan'ın ölüm haberini alan binlerce işçi-emekçi, Tatavin'in tamamında ve Medenin'e bağlı Ben Gardane ilçesinde, hastane ve eczaneler dışında bütün kurum ve kuruluşlarda iş bıraktı. Ölüm haberiyle birlikte kitle, polisin göz yaşartıcı gaz bombalarına rağmen eylemlerini daha da büyüttü. Eylemlere katılan binlerce kişi sınır kapısından giriş ve çıkışlarda alınan harçların kaldırılmasını talep ettiler.

İran: Safa boru işçilerinden protesto

Saveh'deki Safa Hadde ve Boru Fabrikalarında çalışan 1000'den fazla işçinin gerçekleştirdiği protesto eyleminin ikinci gününde, fabrikadaki üretim durma noktasına geldi.

Safa Hadde ve Boru Fabrikaları Şirketi için Bandar Abbas'tan hammadde getiren 26 kamyon şoförü fabrika kapısı önünde toplandı. Şoförler de ödenmemiş ücretlerinin ödenmesi talebiyle bir protesto başlattılar. ■

ABD'de petrol işçileri grevde

Emekçi Kadınlar ve Gelecek İşçi Kuşakları

8 Mart yaklaşırken her sene olduğu gibi medyada kadınların değerli ve erkeklerle eşit olduğu ve önünün açılması gerektiği tekrarlanıyor. Kadınlara hediyeler alınması tavsiye ediliyor; bu, kadınlara verilen değer bir işareti sayılıyor. Emekçi sınıfların kadınları ile zengin sınıfların kadınları arasında hiçbir ayırım yokmuş gibi, gerçeklerin üzeri örtülmeye çalışılıyor. Fakat tüm bunlar emekçi kadınları sıkıntılarından kurtarmıyor. Kadının hem patronlar sınıfının sömürü düzeni hem de erkek egemen anlayış tarafından iki kere ezildiği gerçeğini değiştirmiyor. Egemenler ve onların temsilcisi hükümet, emekçi kadınlara ne yapmaları, nasıl davranmaları gerektiğini dikte etmeye devam ediyor. Onların örgütsüzlüğünden cesaret alarak yapıyor bunu.

Sokak ortasında cinayete kurban giden, iş kazası adı altında ölü bedenleri yollara saçılan, temizliğe gittiği evin camından düşen kadınların hayatı çok ucuz. İşyerindeki mesaisine bir de evdeki mesaisi eklenen kadınların ömürleri bu döngüde tükeniyor. Çocuğunu başkasına, belki tek başına bırakarak işe giden annenin endişesi hiçbir patronun umurunda değil. Evladı iş kazasında ölen ananın yürek yangınına hiçbir patron içinde duyamaz, söndüremez. Ne kadın ne de erkek patronlar bu sıkıntıların zerresini anlamaz, umursamaz.

Ancak ikiyüzlü ve arsız egemenler kadınlara çok değer verdiklerini iddia ediyorlar. “Kadınların kariyeri aneliktir”, “3 çocuk yetmez 5 çocuk doğurun”, “Çocuk doğurmak isteyen kadınlara her türlü kolaylığı sağlayacağız, yardımlar yapacağız” derken, sanki emekçi kadınları onurlandırıyorlarmış gibi davranıyorlar. Emekçi kadınların geçim sıkıntısı, çocuk bakımı, bitmek bilmeyen ev işleri gibi sorunları ortadan kaybolacakmış gibi davranıyorlar. Oysa gerçek hiç de öyle değildir. AKP hükümeti ve patronlar sınıfı, emekçi kadınlar için, işçi sınıfı için yeni saldırılar hazırlıyor. İşçi sınıfının sadece bugünkü kuşakları

için değil gelecek kuşakları için de düşmanca planlar yapıyor.

Emekçi kadınların doğuracağı çocuklar için mütevazı düşleri, ümitleri var. Evlatları mutlu ve huzurlu olsun, işsiz kalmasın, yoksulluk yüzü görmesin istiyor emekçi kadınlar. Oysa egemenlerin başka planları var: İtaat eden, kendisine verilenle yetinen, haklarını bilmeyen ve talep etmeyen işçi kuşakları yaratmak! 2023 hedeflerine doğru gidilirken işçilik, işçinin canı ucuzdan da ucuz olmalı. Neden hiçbir güvenlik önlemi alınmadan madenlere indirildiğini, gökdelenlere çıkarıldığını sorgulamayan kuşaklar gelmeli. Asgari ücrete sadece üç kuruş zam yapılsa da, kıdem tazminatı elinden alınsa da ses çıkarmamalı bu kuşak. Günde 15-16 saat çalıştırılsa bile sessiz kalmalı. Korkmalı, sinik olmalı, kendine güvenmemeli. Ayağa kalkacak, isyan edecek mecali, cesareti olmamalı.

Zenginlik için dünya kaynaklarına ve pazarlarına göz diken egemenler diğer ülkelerin egemenleriyle kavgaya da hazır olmak istiyorlar. Savaşarak rant, zenginlik ve egemenlik kapılarını açmaya hazırlar. Çünkü o savaş cephelerine sürülecek milyonlarca genç var. Emekçi kadınların doğurduğu ve bin bir kahırla büyüttüğü o evlatlar fabrikalarda ucuz işgücü de olmalı, mermilerin, bombaların hedefi de. Kapitalistlerin kârı için ölmeli!

Oysa emekçi kadınlar ve işçi sınıfı bambaşka bir tablo yaratabilir. 8 Mart’ı 8 Mart yapan emekçi kadınlar, evlatlarının gencecik yaşta fabrikalarda ölmesine göz yummadılar. Direndiler ve işgününü 8 saate indiren mücadelenin dinamosu oldular. 1917’de dünyayı kan gölüne çeviren savaşın durdurulmasında Rusya’da “barış” diye haykıran emekçi kadınların payı çok büyüktü. Diğer ülkelerin işçi ve emekçileriyle kardeş olan evlatlarının savaş cephelerinde “barış”, “asıl düşman içerde” diye haykırmasına destek verdiler. Kadın-erkek Rus işçiler kendilerini sömüren Rus parababalarına dünyanın kaç bucak olduğunu gösterdiler; iktidarı kendi ellerine aldılar, kendileri üretip kendileri yönettiler.

Elbette anlattıklarımız bugünün emekçi kuşaklarına tarihte kalmış bir hikâye gibi görünebilir. Ama işin aslı öyle değil. Emekçi kadınlar evlatlarını itaatkâr ve kanaatkâr olmak için değil işçi sınıfının mücadelesini güçlendirmek için doğurup yetiştirdiklerinde tarih çok daha görkemli hikâyelerle ilerleyecek. ■

Emekçi kadınların doğuracağı çocuklar için mütevazı düşleri, ümitleri var. Evlatları mutlu ve huzurlu olsun, işsiz kalmasın, yoksulluk yüzü görmesin istiyor emekçi kadınlar. Oysa egemenlerin başka planları var: İtaat eden, kendisine verilenle yetinen, haklarını bilmeyen ve talep etmeyen işçi kuşakları yaratmak!

Erkunt'da Düşük Ücretleri Yükseltmenin Tek Yolu Fazla Mesai mi?

■ Erkunt'dan bir işçi

Ben Erkunt Sanayi A.Ş.'de çalışan bir işçiyim. Burası Türkiye'nin ilk yerli traktörünü üreten ve üretmeye de devam eden köklü bir firma. Bunun yanında Ford, Mercedes gibi büyük firmalara dışı kutuları, fren gövdeleri, motor blokları vb. otomotiv parçaları üretiyor. Peki, bu kadar köklü ve büyük bir işletmede biz işçiler hangi koşullarda çalışıyoruz?

Fabrikamızda asgari ücret ya da biraz üstünde ücretler veriliyor. Bu sefalet ücreti sadece karın doyurmaya yetiyor. Fazla mesailerle bunun 200-300 TL fazlasını alıyoruz. Peki, hangimiz ailemizle beraber sosyal aktivitelere katılabiliyoruz? Çok nadir. Buna engel olan şeyler arasında düşük ücretler olduğu kadar uzayan iş saatleri de var. Sırf asgari ücretin bir miktar üzerinde para almak için fazladan saatlerce çalışıyoruz. Bu yüzden ne kendimize ne de ailemize vakit ayırabiliyoruz. Fabrikada büyük hasarlı iş kazaları yaşanıyor. Geçtiğimiz yaz aylarında fabrikamızın aylık çıkardığı iki yapraklık bülteni aldım. Bültenin bir köşesinde, "içimizden biri" başlığı altında, üst makamlarda çalışan biri ile her ay röportaj yapılıyor. Aldığım bültende-

ki röportaj fabrikamızın İSG (İş Sağlığı ve Güvenliği) uzmanıyla yapılmış. Bu röportajda kendisine "risk kelimesi sizin için ne ifade ediyor" şeklinde bir soru yöneltiliyor. O ise "almaya değer" diye cevap veriyor. Bir İSG uzmanı nasıl olur da böyle bir şey söyleyebilir. Sözde onun görevi riski en aza indirmek ve bunun devamlılığını getirmek değil miydi? Bu röportajı okuduktan sonra bizim fabrikadaki iş kazalarının neden son bulmadığını anladım.

Patronların bize dayattığı düşük ücretlere, uzayan iş saatlerine, kötü çalışma koşullarına sessiz kalan biz işçiler, arka planda patronların bizler için ne düşündüğünü, başımıza ne çoraplar ördüğünü ve bizlere hangi gözle baktığını göremez hale geliyoruz. Ben UID-DER ile tanışarak hangi koşullarda çalışırsak mutlu olabileceğimizi ve bu mutluluğu getirmenin yolunun birlik olup mücadele etmekten geçtiğini öğrendim.

Derneğimiz UID-DER, geçtiğimiz aylarda başlattığı "Düşük Ücretlere, Uzayan İş Saatlerine, Taşeronlaştırmaya Hayır" kampanyasıyla işçileri birlik olup patronlar sınıfına ve bu sömürü düzenine karşı mücadeleye davet ediyor. Yani tam da bizim fabrikamızda yaşadığımız sorunlara değiniyor.

Ben UID-DER'de öğrendim ki bunlar ve bunlar gibi sorunlar sadece bizim fabrikamızda değil her iş yerinde var. Ve biz işçiler bir araya gelip aynı safta mücadele etmediğimiz sürece bu koşullar daha da ağırlaşacaktır. ■

İşsizlik Fonunun Durumu Yeni Fonların Habercisi

■ Sarıgazi'den bir otomotiv işçisi

Biz işçilerin maaşlarının bir kısmı daha elimize geçmeden "vergi", "fon kesintisi" adı altında kesiliyor. Bu kesintilerin içinde işsizlik fonuna aktarılan para da var. Adı üstünde, işsizlik fonu bir işçinin işsiz kaldığı zaman yaşamını devam ettirebilmesi için çalıştığı dönem boyunca kumbaraya attığı paradır. Fakat bizler nedense her ay para ödediğimiz bir fon olmasına rağmen, işsizlik ve sefalet tehdidini sürekli hissediyoruz. İşsiz kaldığımızda bu fondan yararlanmayalım diye bin dereden su getiriliyor.

Yararlanamadığımız bu fonun akıbetine bakalım. 2002 yılında oluşturulan işsizlik fonunda, 12 yılda toplam 80 milyar lira birikmiş. Son 12 yılda işsiz kalan işçilere fondan ödenen paranın toplamı, fonun 2 yıllık faizine denkmiş. Düşünebiliyor musunuz? İşsiz kaldığımız zaman kullanamadığımız bir işsizlik fonumuz var. Peki, bu paralar ne oluyor? Devlet işçinin zor zamanında işçiye vermediği bu parayı patronlara teşvik adı altında peşkeş çekiyor.

Hal böyleyken patronların temsilcisi hükümet son günlerde yeniden "kıdem tazminatı fonu" adı altında yeni bir dolandırıcılığı devreye sokmaya çalışıyor. İşsizlik fonunun akıbeti ortadayken yeni bir fon bahanesiyle kıdem tazminatımızı gasp etmek istiyor. Şu günlerde gündemde-

olan söz konusu saldırıya karşı hepimiz uyanık olmalıyız. Kıdem tazminatı hakkımız, bir ölçüde bizim iş güvencemizdir. Bazı arkadaşlarımızın kıdem tazminatı haklarını alamaması mevcut düzenin eksikliğidir ve AKP hükümeti gerçekten işçilerin kıdem tazminatı almasını istiyorsa, kıdem tazminatı vermeyen patronlara ağır cezalar getirmelidir. Sendikal hareketin önündeki engelleri kaldırarak işçilerin sendikalaşmasının önünü açmalıdır. Böylece tüm işçilerin kıdem tazminatı alması mümkün hale gelmiş olur.

Kapitalist düzen altında patronların ve onların hükümetinin kontrolünde olan hiçbir fon gerçekten işçilerin yararına kullanılmaz. Haklarımızın bilincinde olalım ve mücadeleyi yükseltelim. ■

Örgütlüysek Güçlüyüz

■ Tuzla Deri Sanayi Bölgesinden bir işçi

Biz Tuzla Deri Sanayi Bölgesinde bir fabrikada çalışıyoruz. Günde 16 saate varan çalışma sürelerimiz var. Sözde 8 saat çalışıyoruz ama zorunlu mesailer yüzünden aslında 16 saat çalışıyoruz. 80 tane işçi arkadaşımızla preslerde seri üretim yapıyoruz. O kadar hızlı çalışıyoruz ki neredeyse nefes almıyoruz. Sendikaliyiz ama yeterince örgütlü değiliz. Bu yüzden de bu kadar yoğun çalışırken sıra ücretlere geldiğinde patronumuz sanki sadaka veriyormuş gibi davranıyor. Hemen her seferinde maaşlarımızı geç ödeniyor. Çok sık iş kazalarının yaşandığı bir fabrika burası ve halen doğru dürüst güvenlik önlemi alınmıyor. Sendika temsilcileri bile iş güvenliği kurulumuzun olup olmadığını bilmiyor ya da bilmiyormuş gibi davranıyorlar.

Geçtiğimiz ay, biri ciddi yaralanmayla sonuçlanan, diğerleri şans eseri hafif denilebilecek 3-4 tane iş kazası oldu. Buna rağmen gerekli önlemleri almadılar. Bununla da bitmedi, yine bu ay da ücretlerimizi zamanında yatırmadılar. Biz birkaç arkadaş bu durumlara karşı çıkıyor ve arkadaşlarımızı da bu konuda bir araya getirmeye çalışıyoruz. Temsilcilerimizi de mücadele etmeye zorluyoruz. Elbette bu o kadar kolay olmuyor.

Bir sabah işyerinin sendika baştemsilcisi mücadelecisi işçi arkadaşlarımızdan birinin yanına gitti. İşverenin zor durumda olduğunu, maaşların yine geç yatacağını söyledi. O da temsilci arkadaşımıza üretime çıkması gerektiğini söyleyerek temsilcinin yanından uzaklaştı. Sonra da üretime geldi. Durumu bize anlattı. Sonra bizler de aramızda artık bir şeyler yapmamız gerektiğini konuştuk. Bunun üzerine arkadaşlarla karar aldık ve sendika baştemsilcisine baskı yaparak örgütlü olduğumuz sendikanın başkanının gelmesini istedik. Ertesi gün işyerine gelen sendika başkanı yanımıza gelmeden önce patronun yanına gitti. 45 dakika içeride kaldıktan sonra yemekhaneye inip bizim mola saatimizi bekledi. Mola zili çalıp yemekhaneye indiğimizde toplantı başladı. Patron çeşitli bahaneler üreterek bu defa maaşları geç yatıracağını, buna mecbur kaldığını söylemiş. Zaten daha önce de geç yatırıyordu. Sendikamızın şube başkanı bunları anlatırken işçi arkadaşlarımız çok öfkelenildi. Kirasını, faturasını, kredisini ödeyemeyen, buna benzer sorunlar yaşayan bütün arkadaşlarla beraber buna itiraz ettik. Bunun sadece bir bahane olduğunu söyledik. Bizi zararına ortak etmeye çalışan, ama kârına ortak etmeyen patronun bu tutumu bizi çileden çıkarmıştı. Neredeyse sendika başkanını konuşmasına bile izin vermedik. Toplantı sonunda şube başkanı "Bunun bir daha olmayacağını, maaşlarımızın gecikmeyeceğini, sendikanın güçlü olduğunu, tekrar yaşanırsa hep beraber oturup bir karar alacağımızı" söyleyip, "bir daha olursa, üretimden gelen gücümüzü kullanacağız" sözünü verdi.

Biz biliyoruz ki bugün verilen sözlerin yarın hayata geçmesini sağlayacak olan bizim yani işçilerin örgütlü gücüdür. Biz bu gücü UID-DER'den alıyoruz. Yaşanan sorunlara bugünden önlem almazsak yarın daha büyük sorunlarla karşılaşacağımızı biliyoruz. ■

İş Elbisesi Parayla Veriliyor

■ Esenyurt'tan bir metal işçisi

Merhaba, ben Kıraca'ta metal sektöründe çalışan bir işçiyim. Fabrikada çok düşük ücretlere çalıştırılıyor. Koşullarımız ağır ve uzun saatler çalışıyoruz. Çalışma alanımız maden ocağının yeryüzündeki hali dersek hiç abartmış olmam. Çalışmakta olduğum bölümde ne cam ne de havalandırma var. Boya ve taşlama bölümleriyle iç içe çalışıyoruz. Normalinde boya ve taşlama bölümlerinin ayrı olması gerekiyor. İş güvenliği önlemleri hiçe sayılıyor. Çalıştığım bölüm çok gürültülü ve kimyasal maddelerin kullanıldığı bir yer. Patronumuz hiçbir şekilde iş güvenliği önlemlerini almıyor. En gerekli olan maske, gözlük, kulaklık ve benzeri malzemeleri bile sağlamıyor.

Bu yaşamış olduğum sorunların ortak sorunlarımız olduğunu biliyorum. Hangi sektörde çalışırsak çalışalım bu tür sorunlarla karşılaştığımızdan eminim. Ama benim asıl değinmek istediğim konu daha da can sıkıcı. Biz işçilerin sorunları gün geçtikçe katmerleşerek artıyor. Geçen gün işyerinde arkadaşın biriyle sohbet ederken neden üzerinde kışlık iş elbisesi olmadığını sordum. Kışlık elbiselerinin yırtılıp kullanılamaz hale geldiğini, yeni elbise istediğinde de para istediklerini söyledi. Bunun için para isteyemeyeceklerini, iş kıyafetlerini zaten vermek zorunda olduklarını söylediğimde ise, "bu senelik istihkakın dolmuş, daha elbise alma zamanına var, ya parasını verir alırsın ya da böyle devam edersin" dediklerini aktardı.

Kardeşler durum ortada. Gözünü kâr hırsı bürümüş patronlar her şeye maliyet gözüyle bakıyor. Her geçen gün daha ağır saldırılarla karşı karşıya kalıyoruz. Her seferinde bu kadar da olmaz ki, pes yani diyoruz. Bu saldırıların sonu yok mu dediğinizi biliyorum. Yok kardeşler, bu baskıların ve saldırıların sonu yok. Bunlara karşı koymanın tek yolu birlik olmaktan geçiyor. Ücretlerimizin düşüklüğünden tutun iş saatlerinin uzunluğuna, iş güvenliği önlemlerinin alınmamasına ve bunun gibi diğer sorunlarımızda çözüme örgütlü birliğimiz sayesinde ulaşabiliriz. Yarını beklemeden bugünden başlayarak el ele, omuz omuza, kan emici kenelerden hesap sormak için örgütlenebiliriz. ■

ÜİD-DER'in Kampanyası Bütün Kadınların Sesidir

■ Gebze TAYSAD'dan bir kadın metal işçisi

Merhaba arkadaşlar,
Ben plastik sektöründe 3'lü vardiya düzeninde çalışan bir kadın işçiyim. Hem vardiyalı çalışan bir işçi hem de iki küçük çocuk annesi bir kadın olarak karşılaştığım zorluklar hepimizin malumu. İlk çocuğum büyürken doğru düzgün yanında olamadım. İlk emeklemeleri, ilk adımları, ağzından çıkan ilk sözler benim hep sonradan duyduğum, gördüğüm şeyler oldu. İlk çocuğumu annem büyüttü desem yeridir. İkinci çocuğum olduktan sonra işim daha da zorlaştı. Ben gece vardiyasındayken, eşim çocuklara baktı. O gece vardiyasındayken ben. Neredeyse birbirimizi göremez olduk. Çocuklarımızı birbirimize teslim ederken karşılaşıyorduk ancak.

Her gün çocukların çantasını hazırla, anneme bırak, servise yetiş derken bir koşuşturmadır gidiyordu. Eşim de işten gelince çocukları al, eve getir, yemeklerini yedir derken günün nasıl geçtiğini anlayamıyordu. Yüzlerce işçinin çalıştığı fabrikamızda kadınların sayısı azımsanmayacak kadar çok. Buna rağmen kreş yok. Bu yüzden yakın za-

manda yıllar boyu çalıştığım fabrikadan ayrılmak zorunda kaldım.

Çocuklarımla düzenli vakit geçirmeye başladıktan sonra, 3,5 yaşında olan büyük kızım bana şunları söyledi. "Anne, eskiden benim anneannem annem, dedem de babamdı. Şimdi annem sen oldun. Babam da babam değil mi?" Daha çok küçük olan kızımın kafasını karıştıran bu soru beni çok üzdü. Bizden çok anneannesiyle, dedesiyle vakit geçirdiği için onları anne-baba bilmişti yavrum. Uzunca bir süre 12 saat çalıştığım dönemlerde beni hiç görememişti bile.

Düşük ücretle çalıştığım için çocuğumu kreşe gönderemedim. Bu yüzden mesaiye kalmak zorunda kaldım. İş saati uzadıkça çocuğumun maddi ihtiyaçlarını karşılayayım derken, manevi olarak yanında olamadım. Kızım annesinin kim olduğunu sorgulayacak hale geldi. Küçük kızım biraz büyüdükten sonra tekrar iş aramaya koyulmak zorundayım. Çünkü çocuklar büyüdükçe okul masrafları da olacak. Bu sefer de yaşım ilerlediğinden iş bulabilir miyim diye düşünüp duruyorum. İşte bu yüzden ÜİD-DER'in "Düşük Ücretlere, Uzayan İş Saatlerine ve Taşeronlaştırmaya Hayır!" kampanyasına ben de destek veriyorum. Bu kampanya benim gibi pek çok işçi kadının da sesi oluyor. ■

Sen Kimin Temsilcisisin?

■ Adana'dan ÜİD-DER'li işçiler

Adana'dan ÜİD-DER'li işçiler olarak fabrikaların önlerinde işçilere İşçi Dayanışması bültenimizi dağıtmaya, işçilerle sınıfımızın sorunları üzerine konuşmaya devam ediyoruz. Birkaç gün önce gittiğimiz bir fabrikada yaşadığımız, işçilerin patronlar sınıfına karşı mücadele ederken, aynı zamanda sendika bürokratlarına ve çıkarlarını bürokrat sendikalarda gören sözde işçi temsilcilerine karşı da mücadeleye girişmelerinin kaçınılmazlığını gösteren acı bir olaydır.

Gittiğimiz fabrikada bir taraftan bültenlerimizi işçilere verip sohbet ederken, diğer yandan "Düşük Ücretlere Uzayan İş Saatlerine ve Taşeronlaştırmaya HAYIR" kampanyamızdan bahsediyor ve kampanya bildirimlerimizi dağıtıyorduk.

Birinin, bir arkadaşımızın fotoğrafını çekmeye çalıştığını gördük ve duruma müdahale ettik. Kim olduğunu, fotoğraf çekmek için kimden izin aldığını sorup fotoğraf çekmesini engelledik. Kendisinin fabrikada işçi temsilcisi olduğunu söyledi. Bu fabrikada bir sorun olmadığını, bu fabrikanın sendikalı bir fabrika olduğunu, sendikasız

fabrikalara gitmemiz gerektiğini ve hatta bültenimizde ÜLKER firması hakkında, onu kötüleyen haberler çıktığını söyledi. Kim olursa olsun bize müdahale edemeyeceğini, hangi fabrikaya gidip gitmeyeceğimize bizim karar vereceğimizi, ayrıca ÜLKER hakkında çıkan haberin de yalan olmadığını ve bizzat oradaki işçilerle görüşülerek yapıldığını söyledik. Sorun olmadığını söylediği fabrika, taşeron çalışmanın da olduğu ve işçilerin düşük ücretlere çalıştığı bir fabrika. Eğer işçi temsilcisiyse, ÜİD-DER gibi bir işçi örgütüne bu şekilde yaklaşamayacağını, ÜİD-DER'in işçiler tarafından kurulmuş ve işçilerin patronlara karşı birleşik mücadelesini savunan bir örgüt olduğunu söyledik. Kendini işçi temsilcisi olarak tanıtan bu patron temsilcisi "burada dağıtamazsınız" dediyse de işçiler ona aldırmandan bülten ve bildirimlerimizi almaya devam ettiler. İşçiler servislere bindikten sonra yere atılmış bir tane bildiri ve İŞÇİ DAYANIŞMASI bülteni bile görmememiz, bu patron yalakası sözde işçi temsilcisine verilen iyi bir yanıtıdır. Biz fabrikalara gitmeye, işçilerle sorunlarını paylaşıp ÜİD-DER'in fikirlerini ve mücadele deneyimlerini onlara taşımaya devam edeceğiz. Ne var ki bu yaşadığımız olay, işçilerin sendika bürokratlarına karşı verdiği mücadelenin daha aşağılardan, gerçek işçi temsilcileri seçmekten geçtiğini göstermiştir. ■

Yeni Bir Dünya Kuracağız

Biz
Yeni bir dünya kuracağız
Yeni, yepyeni bir dünya
Yağmurlarda yıkanıp
güneşte kuruyacağız
Göklerle dost,
yıldızlarla kardeş olacağız
Dökülürken dünyamıza ayın ışıkları
Rüzgâr mırıldanırken kulaklarımıza
en coşkun şarkıları
Tutup kollarından bulutları
Hep birlikte halaya duracağız

Biz
Yeni bir dünya kuracağız
Yeni, yepyeni bir dünya
Bir yıldız kaysa
yarıp boydan boya gökyüzünü
Bir karınca boşalsa suda
Bir yaprak kopsa dalından
Bir dal kırılrsa meselâ
Bir çiçek solsa zamansız

Hep birlikte hüzünlenip,
hep birlikte ağlayacağız

Biz
Yeni bir dünya kuracağız
Yeni, yepyeni bir dünya.
Bereketinden ve şefkatinden sual
olunmaz toprak ana
Uzatıp kollarını dünyanın dört bir
yanına
bağrına basacak
rahminden çıkardıklarını
Ne birine eksik
Ne ötekine fazla
Dünyanın bütün çocuklarını
doyuracağız

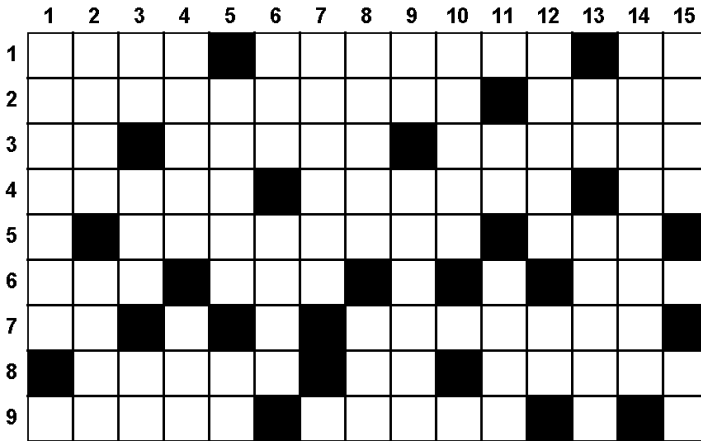
Biz
Yeni bir dünya kuracağız
Yeni, yepyeni bir dünya
Ne ekmek eksik olacak soframızdan
Ne dünyamızdan hürriyet

Bereket fışkıracak her yandan
Bolluk ve bereket
Çoluk çocuk, kadın, erkek
Şarkılar söyleyerek ufka varacağız
Batırıp fırçamızı ufkun kızılığına
“Herkesten yeteneğine göre,
Herkesi ihtiyacı kadar” yazacağız

Biz
Yeni bir dünya kuracağız
Yeni, yepyeni bir dünya
Hele bir kalk ayağa
Hele bir tut yanındakinin elinden
Hele bir atıl kavgaya boylu boyunca
Bak göreceksin
Nasıl da oynuyor yer yerinden
Bak göreceksin
Nasıl da kuruluyor dünya
Yeniden
Yepyeniden

Adana'dan bir işçi

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Metal grevinin yasaklanması için AKP hükümetine talimat veren grevi yasaklatan patron sendikası. Kemal Türkler'in başkanlığı döneminde MESS patronlarına işçilerin taleplerini kabul ettirmeyi başaran sendika. Bir harfin okunuşu.
2. Batı kapitalizmi tarafından yaratılan İslam düşmanlığı anlamına gelen kelime. Ayak direme.
3. Bir nota. Sebep. 4 yıldır devam eden iç savaşta yüz binlerce insanın hayatını kaybettiği, milyonlarcasının göç etmek zorunda kaldığı komşu ülke.
4. İcâb, lüzum. Ruhla ilgili, gözle görünmeyen. İridyumun simgesi.
5. Pamuktan düz dokuma, kaput bezi. Madde.
6. Alışveriş merkezi kısaltması. Bin kiloluk ağırlık birimi. Şaşma anlatan bir söz.

7. Olumsuzluk ön eki. Gammazlama.
8. An. Bir nota. Azerice “yavrum, bebeğim” anlamına gelen sözcük, “ay...”
9. Maden ocaklarında patlamalara neden olan gaz. Filistin'in sık sık katil İsrail devletinin saldırılarına uğrayan kıyı kenti.

Yukardan Aşağıya

1. Hakları için mücadele eden, savaşan kişi.
2. Temel. İskambilde oğlan.
3. Sol kelimesinde sessiz harfler. Eksiksiz. Bir binek hayvanı.
4. Çok güzel kadın. İhlas Haber Ajansının kısaltması.
5. Kötü, işe yaramaz. Çinkonun simgesi.
6. İstatistikte tepe değeri. Gemi veya uçakların izlediği yön.
7. Bravo.
8. Mat. Dolaylı anlatım.
9. Eski dilde baba. Bitkin.
10. Dördüncü ay.
11. Öğütülmüş buğday. Bağış.
12. Sevimli, cana yakın. Evet.
13. Nikelin simgesi. Afrika ülkelerinde görülen, laboratuarda üretilmiş, ilacının satışlarından kapitalistlerin zenginleştiği virüs.
14. Kaynana.
15. Hekimlikte kullanılan, çok uçucu, renksiz ve kendine özgü kokusu olan bir sıvı, lokman ruhu. Su.

Geçen Ayın Çözümü

1	M	A	L	T	E	P	E	T	E	R	S	A	N	E	
2	E	K	R	A	N	K	A	I	L	A	N	A			
3	S	T	N	K	Ç	E	R	I	K	T					
4	S	A	K	T	A	Ş	I	N	M	A	A	T	A		
5	R	E	T	O	R	I	K	A	K	R	E	Ş			
6	A	M	P	E	R	M	A	N	T	A	R	E			
7	T	A	Z	A	Ş	I	L	S	S	A	R				
8	O	M	E	R	S	I	S	K	I	M	O	N	O		
9	M	I	K	R	O	K	R	E	D	İ	T	R	E	N	

İşçilerin Sordukları / 33

Grev hakkı nedir?

Grev, işçilerin haklarını alabilmek için toplu bir şekilde üretimi durdurmalarına denir. Grev işçiler için anayasal bir haktır ve bu hak anayasanın 54. maddesinde yer almaktadır. İşçiler çalışma koşullarını değiştirmek için grev yapabildikleri gibi, hükümetin çıkarmak istediği saldırı yasalarına karşı da grev yapabilir ve anti-demokratik yasalara karşı çıkabilirler. İşçiler greve bir işyerinde, işkolunda ya da ülke çapında da çıkabilirler. Bu işçilerin birliğine ve örgütlü gücüne bağlıdır.

Grev yasakları nelerdir?

İşçilerin bir araya gelip haklarını aramaması için hükümet, patronların isteği doğrultusunda birçok sektörde grevi yasaklamıştır. Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'na göre can ve mal kurtarma işlerinde, cenaze ve tekfin işlerinde; su, elektrik, hava gazı, kömür, tabii gaz ve petrol sondajı, üretimi, tasfiyesi ve dağıtım işlerinde, banka ve noterlik hizmetlerinde, kamu kuruluşlarınca yürütülen itfaiye, temizlik işleri ile şehir içi deniz, kara ve demiryolu ve diğer raylı toplu ulaştırma hizmetlerinde grev yapılamaz. Hükümet, patronların emri doğrultusunda birçok sektörde grevi yasaklarken, aynı zamanda genel grevi, dayanışma grevini ve siyasal grevi de yasaklamaktadır. Böylece işçilerin birbirleriyle dayanışma göstermelerinin ve toplu bir şekilde greve çıkarak güçlerini ortaya koymalarının önüne geçilmek istenmektedir. İşçiler yasakları ancak mücadeleyle aşabilirler. Geçmişte mücadeleciler Kavel grevi ile grevi meşru bir hak haline getirmiş, yaptıkları grevlerle patronları korkudan titretmiş ve haklarını kabul ettirmişlerdi. Onların verdiği mücadeleye bugün de biz işçilere yol göstermelidir.

Grev erteleme nedir?

Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Kanunu'nun 63. maddesi, "Karar verilmiş veya başlanmış olan kanuni bir grev veya lokavt genel sağlığı veya millî güvenliği bozucu nitelikte ise Bakanlar Kurulu bu uyuşmazlıkta grev ve lokavtı 60 gün süre ile erteleyebilir" demektedir. Patronlar şimdiye kadar cam, maden, lastik vb. işçilerinin grevlerini bu maddeyi gerekçe göstererek erteleme adı altında yasaklattılar. Hükümet yasaları patronlar lehine işletirken, işçilerin yasal haklarına ise el koymaktadır. Son olarak metal işçilerinin yürüttüğü grev "millî güvenliği" tehdit ediyor denilerek yasaklandı. 29 Ocakta 22 fabrikada düşük ücret ve üç yıllık toplu sözleşme dayatmasına karşı Birleşik Metal-İş üyesi 15 bin metal işçisi greve

çıkmişti. İşçilerin bu grevi karşısında MESS patronları ve hükümet çareyi grevi yasaklamakta buldu. İşçilerin gücünden korkan AKP ve MESS, yasaklarla işçileri durduracaklarını sanıyorlar.

Grev oylaması nedir ve nasıl yapılır?

Grev kararının işyerinde ilan edilmesini takip eden 6 işgünü içinde, çalışanların dörtte birinin imzasıyla grev oylaması talep edilebilir. Talep, işyerinin bağlı bulunduğu İŞKUR İl Müdürlüğü'ne yapılır. Gizli oy, açık sayım şeklinde yapılan oylamada her iki tarafın da gözlemcileri bulunur. Grev oylamasına taraflar 3 işgünü içinde itiraz edebilir. İtiraz 3 işgünü içinde sonuçlanır. Oylamaya katılanların yarısından bir fazlası "hayır" derse grev düşer, "evet" çıkarsa grev kararı devam eder. Oylamada "hayır" çıkarsa sendikanın iki seçeneği vardır: Birincisi 6 işgünü içinde sözleşmenin Yüksek Hakem Kurulu'na gönderilmesidir. İkincisi grev uygulamasına kadar geçen süre zarfında patronla anlaşarak sözleşmeyi imzalamasıdır. Herhangi biri yapılmadığında sendikanın yetkisi düşer.

Sendikalar ve Toplu Sözleşme Kanunuyla, grev oylamasında, bir önceki kanunda yer alan "işyerinde çalışan işçilerin salt çoğunluğu ile karar verilmesi" ifadesi, "grev oylamasına katılan işçilerin salt çoğunluğu" ifadesiyle değiştirilmiştir. Birçok işyerinde patronlar, sendikasız işçilerden toplanan imzalarla grevin durdurulması için grev oylaması yaptırırken, sendikalı işçilerin grev oylamasına katılmaları da tehdit ve baskıyla engellenmektedir. Örneğin 29 Ocakta Birleşik Metal-İş üyesi işçilerin greve çıkmalarını engellemek için MESS patronları, sendika üyesi olmayan "kapsam dışı" çalışanlardan alınan imzalarla grev oylaması yaptırmışlardı. Ama işçiler oylamada "evet" diye- rek greve çıktılar. ■

Grev Yasağına ve MESS Dayatmalarına Dur Diyelim!

AKP'nin iktidarda olduğu dönem boyunca işçi haklarına yönelik pek çok saldırı gerçekleşti, gerçekleşiyor. Ancak işçiler bu saldırılara başkaldırıp "grev" dediğinde, yasaklarla ve baskılarla karşılaşılıyorlar. AKP tam 7 grevi "milli güvenliği bozucu nitelikte olduğu" gerekçesiyle yasakladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası üyesi binlerce işçi, MESS'in düşük ücret ve üç yıllık toplu sözleşme dayatmasına karşı 29 Ocakta greve çıktı. Grevin ilk günü yaşanan coşku, işçilerin hem metal patronlarına karşı öfkelerini hem de mücadelede kararlılıklarını ortaya koydu. Türk Metal ve Çelik-İş üyesi metal işçileri, kendi sendikalarının 3 yıllık sefalet sözleşmesi imzalamasına tepki gösterirken, gözlerini Birleşik Metal-İş üyesi kardeşlerine çevirdiler. "Grev, grev, grev" diye haykıran işçileri yürekten desteklediler.

Ancak AKP hükümeti, Bakanlar Kurulu kararı ile grevi erteledi. Yani işçilerin grev hakkını gasp etti! Böylece AKP hükümeti patronların hizmetinde olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. Birleşik Metal-İş üyesi binlerce işçinin yanı sıra, diğer işçileri de bu yasağa büyük tepki gösterdiler. 22 fabrikada işçiler, Bakanlar Kurulu'nun toplantı yapmaya bile gerek duymadan grevi yasaklaması karşısında işbaşı yapmayı reddettiler. Sendika ise işçilere işyerlerine dönme çağrısı yaptı. Ancak işçiler işyerlerine girseler de birkaç gün boyunca ya üretim yapmadılar ya da üretimi düşürdüler.

AKP hükümeti, işçilerin ellerinden grev silahını alarak onların çalışma ve yaşam koşulları hakkında söyleme hakkını gasp ediyor. Bu yolla mücadeleyi engellemeye çalıştığı gibi hak arama bilincini de köreltmek istiyor. AKP'nin iktidarda olduğu dönem boyunca işçi haklarına yönelik pek çok saldırı gerçekleşti, gerçekleşiyor. Ancak işçiler bu saldırılara başkaldırıp "grev" dediğinde, yasaklarla ve baskılarla karşılaşılıyorlar. AKP tam 7 grevi "milli güvenliği bozucu nitelikte olduğu" gerekçesiyle yasakladı. AKP hükümeti daha önce de THY, cam, lastik ve maden işçilerinin grevlerini yasaklamıştı. Metal işçilerinin grevini "milli güvenliği bozucu" diye yasaklayan AKP, Soma'da 301 işçiyi bile bile ölüme yollayan patronlardan yana saf tutarken,

milyonları sefalet sürüklerken, emekçi kadınların cinayetlere kurban gitmesini seyrederken, çocukların polis kurşun-

ları ile katledilmesine neden olurken "güvenlikten" bahsetmiyor. Ama iş patronların sermayesini, tatlı kârlarını korumaya gelince aslan kesiliyor.

Çünkü AKP, patronların, para babalarının, sermayenin temsilcisidir. İşçilerin çıkarlarını değil sadece patronlar sınıfının çıkarlarını temsil edip koruyor. Türkiye İhracatçılar Meclisi Başkanı Mehmet Büyükekşi'nin tüm sermaye adına AKP'ye teşekkür etmesi boşuna değildir. Grev nedeniyle kaç fabrikanın ihracatının etkileneceğini sıralayarak dert yanan Büyükekşi şöyle diyor: "Hükümetimiz bu etkileri ve taleplerimizi dikkate alarak Bakanlar Kurulu kararı ile bu grevi erteledi. Hükümetimize bu karardan ötürü teşekkür ediyoruz ve bu kararı destekliyoruz. Türkiye'de aynı işkolunda farklı sendikaların uzlaşmasını olumlu buluyoruz, ancak bir başka sendikandan bu anlaşmaya ayak uydurmamasını anlayamıyoruz."

Büyükekşi'nin de, hükümetin de, bilcümle patronların da anlamadığı bir şey olduğunu zannetmiyoruz. Çünkü hesap ortada: Birleşik Metal-İş'e üye işçilerin çalıştığı o devasa fabrikalar yılda 2 milyar dolarlık ihracat yapıyorlar. Ancak işçilerin ortalama ücreti aylık sınırının altında kalıyor. Patronların amacı işçilerin bu haksızlıklara başkaldırmasını engellemektir. İşçi hareketinin gelişmesi, işçi kitlelerinin moral ve mücadele gücü ile donanması patronlar sınıfının işine gelmez. İşçilerin silkinip, öfkelerini kuşanıp, tek yumruk olup hak istemesine tahammül edemiyorlar. Onlar rahat rahat sömürebilecekleri itaatkâr, kanaatkâr işçiler istiyorlar. O nedenle yasalarda son derece cılız olan hakların bile kullanılmasının önüne geçiyor, sendikal hakları ayaklar altına alıyor, grev yapmayı fiilen yasak hale getiriyorlar.

Patronlar için dikensiz gül bahçesi yaratmak isteyen AKP'nin işçi sınıfının gırtlığına basmak, işçi sınıfını nefessiz bırakmak istediği ortadadır. Ancak metal işçilerinin öfkesinin biriktiği ve sabrın taşmak üzere olduğu da ortadadır. Metal işçilerinin öfkesi ancak örgütlü bir güce dönüştüğünde AKP'nin baskı ve yasaklarını ezip geçebilir. İşçi sınıfının örgütlü öfkesi AKP ile birlikte sömürü düzenini de yıkıp geçecektir. O halde yapılacak şey bellidir: Metal işçilerinin öfkesini işçi sınıfının örgütlü gücüne dönüştürmek için görev başına!

Grev Yasaklarına, MESS Dayatmalarına Hayır! Sendikal, Siyasal Yasaklara Son! ■

